

Izrael Samir - Egy zsidó a saját népéről

„Ezt hogy a bánatba hozták fel úgy, hogy nem írtak bele?”

Izrael Samir

Izrael Samir Budapesten
Izrael Samir cikke a Jiddis Medinából
Portnoy újabb panasza.
Bevándorlás, víz, terrorizmus

Izrael Samir Budapesten 2001 szeptemberében

Az Egyesült Államok és Izrael hétfőn bejelentette, hogy kivonulnak a fajgyűlölet elleni Durban-i ENSZ-értekezletről, mivel a záródokumentum tervezete elítéli a cionizmust, illetve az izraelieknek a palesztinokkal szembeni politikáját. A most következő interjúban, amely Izrael Samir orosz-izraeli íróval készült budapesti látogatása során, többek között ezekről a kérdésekről is véleményt mond. A riportert Molnár Balázs.

Molnár Balázs: Az izraeli propaganda régóta azt hangsúlyozza, hogy lehetetlen a kompromisszum a palesztinokkal, mivel ők úgymond meg akarják semmisíteni Izrael államot.

Izrael Samir: Véleményem szerint a problémát sokkal inkább az alapvető emberi normák szerint kell megközelíteni. Nem kompromisszumra kell törekedni, ez zsákutca, hanem normális együttélésre. Olyan normális együttélésre, ahogyan önök élnek Magyarországon. Magyarországon például egy zsidó együtt élhet nemzsidókkal ugyanabban a házban, ugyanazt az autószerződést használhatja, ugyanolyan választójoga van, ugyanabban az étteremben eszik, egy irodában dolgozik a nemzsidókkal, és általában minden joga szavatolt, ami a többségnek is kijár, magyar és nem magyar teljesen egyenlő. Palesztinában sem volna többé semmiféle feszültség, ha a nemzsidók jogegyenlősége megvalósulna. Erre van szükség, nem úgynevezett kompromisszumokra.

Molnár Balázs: Igen ám, de erre a hivatalos izraeli válasz az, hogy kérem, mi állampolgárságot adományoztunk 1 millió arabnak.

Izrael Samir: Hát persze, csak hogy Izraelben, vagyis az általa ellenőrzött területen 4 millió palesztin arab él összesen, és nekik ugyanúgy meg kell adni minden jogot.

Molnár Balázs: Ön köztudottan ellenzi a zsidó állam ideológiáját, vagyis a zsidók kizárólagos államalkotó szerepét. Nem teljesen elszigetelt az Ön véleménye? Úgy tűnik, ma a cionizmus népszerű eszme Izraelben.

Izrael Samir: Természetesen nem mindenki osztja az elképzeléseimet, ám egy, a Ha'arec-ben publikált közvéleménykutatás szerint mind a zsidók, mind a palesztinok körülbelül egyharmada hisz abban, hogy közös államban kell élnünk, azonos jogokkal felruházva. Azonban a sajtó zöme sajnos olyan erők kezében van, amelyek nem érdekeltek egy ilyen irányú demokratikus rendezésben. Így ez a nem jelentéktelen hányada a közvéleménynek igazából nem tudja hallatni a hangját.

Molnár Balázs: Kofi Annan ENSZ főtitkár a durbani rasszizmus ellenes konferencián kijelentette, hogy a holocaust nem szolgálhat örökös igazolásul a palesztinok elnyomására. Majd pár nappal később Izrael kivonult a konferenciáról, antiszemitanak bélyegezve azt.

Izrael Samir: Egyszerűen nem tudom elfogadni ezt a gondolkodásmódot, értelmetlen blablának tartom. Tudja, én Szovjet-Oroszországban nőtem fel, és talán önök, magyarok is emlékeznek arra a kifejezésre, hogy szovjetellenes vagy népellenes magatartás. Még Dubcseket is, aki marxista alapról kiindulva próbálta megvalósítani az "emberarcú" szocializmust, még őt is szovjetellenesnek bélyegezték. Az antiszemita jelző osztogatása manapság nagyon hasonló ehhez, egy ideológiai eszköz, azt jelenti, hogy ha valaki nem ért egyet a mi társadalomszervező elképzeléseinkkel, az antiszemita. A történelmi antiszemitizmushoz - amely gyakorlatilag megszűnt létezni - semmi köze, ez egy egyszerű politikai propagandafegyver.

Molnár Balázs: Izrael szinte minden adandó alkalommal tudatja a világgal, hogy a zsidó állam léte az egyetlen garancia a holocaust megismétlődésével szemben.

Izrael Samir: Ennek a frázisnak nincs túl sok értelme, nem vagyok róla meggyőződve, hogy a világ zsidóságának szüksége van speciális védelemre, minthogy nem hiszek abban, hogy ma az antiszemitizmus lenne a világ fő gondja, így nem hihetek abban sem, hogy létezne ellene univerzális gyógymód.

Molnár Balázs: Ön szerint van-e valamilyen racionális érdek amögött, hogy az Egyesült Államok katonai eszközökkel, és hatalmas összegekkel támogatja Izraelt?

Izrael Samir: Az Egyesült Államokban a szervezett zsidóság az egyik vezető erő, meghatározó pozíciói vannak a bankvilágban,

a médiában, a szórakoztató iparban. Ez a szórakoztató ipar valójában a legfőbb propaganda intézmény is egyben. Miután a zsidóság asszimilációja és integrációja a zsidó vallás háttérbe szorulásával és a hagyományos bezárkózás feladásával a legtöbb országban nagymértékben előrehaladt, ez a szervezett zsidó elit úgy érzi, hogy a zsidóság egyben tartásának, elkülönítésének egyetlen lehetséges módja a cionizmus. Én ezt téves és rossz ideának tartom, mert mesterséges falakat emel zsidók és nemzsidók közé, de látni kell, de látni kell, hogy az amerikai zsidó elit ebben érdekelt. Szinte nincs nap, hogy a New York Times, a Washington Post ne szentelne egy cikket Izraelnek, vagy a holocaustnak, mintegy fenntartandó a zsidó kiválasztottság tudatát. S mivel rendelkeznek a szükséges pénzügyi hatalommal, fenn tudják tartani Izraelt is. Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy az Egyesült Államokban minden vezető zsidó lenne, vagy minden lap zsidó kézben lenne, itt egy struktúráról, egy szisztémáról van szó, ami áthatja az amerikai életet.

Molnár Balázs: Mi várható Ön szerint rövid és hosszú távon a Közel-Keleten?

Izrael Samir: Nos, szerintem alapvetően két forgatókönyv lehetséges, ugyanakkor bárhogyan is alakul a helyzet Palesztinában, az nagymértékben meghatározza, hogy mi történik az egész világon. Az egyik lehetőség a demokratikus átalakulás, amelyről az imént beszéltem, az arabokkal közös jogállam, az apartheid rendszer megszűnése. Ha ez bekövetkezik, akkor az egész világra pozitív hatással lesz, hiszen elveszíti lételemét az a hatalmi struktúra, amelyet a new york-i bankárok és médiatulajdonosok testesítenek meg. És a világ zsidói, éljenek bár Moszkvában, Budapesten vagy Ohio-ban, megszabadulhatnak ettől a rendszertől, mindezen kötöttségtől, s ugyanúgy fognak élni, mint bármely szomszédjuk, békésen, szabadon. A zsidó kizárólagosság, a zsidó kiválasztottság tudata is el fog tűnni mint a délibáb, s a zsidók végre teljes mértékben integrálódhatnak. A másik lehetőség az, hogy minden az eddigi mederben halad tovább. A zsidó pénzügyi hatalom támogatásával Izrael továbbra is a felsőbbrendűség, a bezárkózás talaján marad és katonai eszközökkel tartja fenn az apartheidet. Csakhogy mint utaltam rá, a Közel-Kelet és az amerikai szuperhatalom az egész világra hatással van, s ez a veszéllyel fenyeget, hogy az egész világ az apartheid foglyává válik. Lehet, hogy az Ön gyerekei vagy unokái, még itt Európában is megismerkednek ezzel a rendszerrel, úgy is fogalmazhatunk, hogy az egész világ Izraelé válik, urak és szolgák világává. Sajnos elkövetkezhet még a homo superior kora. Persze ha az Egyesült Államok esetleg leszálló ágba kerül egyszer, például összeomlik a tőzsde, vagy elhúzódo gazdasági válság köszönt a világra, akkor Izrael magára marad, és a totális apartheidnek nincs többé esélye.

Molnár Balázs: Ön apartheid államról beszél, miközben Izraelt a Közel-Kelet egyetlen demokráciájának szokás emlegetni. Ha izraeli tisztviselőket kérdezzük, ők azt mondják, hogy többpártrendszer működik az országukban.

Izrael Samir: Nos hát először is a Szentföldön 9 millió ember él, ám több mint hárommillió fő, - az úgynevezett megszállt területeken - nem rendelkezik állampolgársággal. A megszállt területek kifejezés csupán egy jogi eszköz arra, hogy nagy tömegektől megtagadjanak minden alapvető emberi jogot.

Molnár Balázs: Igaz az, hogy Izrael még saját polgárait is megkülönbözteti, és személyes okmányaikban feltünteti a származást vagy a vallást?

Izrael Samir: Természetesen ez így van, a személyi igazolványunkban szerepel az, hogy valaki zsidó vagy nemzsidó. A hontalanoknak még a rendszámuk is más színű, de országunkban vannak utak is, amelyeket csak zsidók használhatnak. Hihetetlen, körülbelül nyolcszoros a különbség a zsidók és palesztinok jövedelme között. A zsidók korlátlanul fogyaszthatnak ivóvizet, míg a nemzsidók vízadagja korlátozva van. Hasonló a helyzet a foglalkoztatás területén is, például az állami tulajdonú elektromos művek 15 ezer alkalmazottjából mindössze 11 személy nem zsidó. A palesztinok és általában a nemzsidók a hatályos jog szerint nem vásárolhatnak vagy bérelhetnek földet sem a hazájukban, igaz, ezen szabály alól a hatóságok vagy humánusabb bírák olykor kivételt tesznek, és engedélyezik a vásárlást. Mindent egybevetve ezt csakis apartheid rendszernek lehet minősíteni.

Molnár Balázs: Egy másik megszokott érv Izrael mellett az, hogy minden államnak joga van a terrorizmus ellen harcolni minden lehetséges eszközzel, illetve hogy a palesztinokat a legsúlyosabb elnyomás sem jogosítja fel civilek elleni bombamerényletek végrehajtására.

Izrael Samir: Tudja, amikor a náciok elfoglalták Oroszországot, az oroszok, a partizánok sem válogattak eszközökben, és megszámlálhatatlan mennyiségű merényletet, vonatrobantást követtek el a megszállók ellen. Azt hiszem, egyik nemzet sem tűri el, ha nemcsak megszállják, de ki is akarják üzni vagy el akarják pusztítani. Az önvédelem alapvető jog. No és mit nevezünk terrorizmusnak, ez is nagy kérdés. Közismert például, hogy a Hamasz nevű palesztin szervezetben igen nagy mértékben beszivárogtak az izraeli titkosszolgálat, szinte minden vezető minden percéről tudomásuk van, ezért is tudtak közülük sokat likvidálni. Ily módon azt kell mondjam, sokszor lehetetlen elválasztani a valódi merényleteket az izraeli provokációktól, amikor naponta bejelentik egy-egy merényletkísérlet megghiúsítását. Emlékeztetnék rá, hogy amikor 1996-ban Netanjahut választották Izrael miniszterelnökévé, a palesztin merényletek rejtélyes módon jó ideig teljes mértékben szüneteltek. A palesztinok egyébiránt általában szelíd emberek, csak a végső kétségbeesés hajt egyeseket a terrorizmus karjaiba. A modern Izrael megalapítói és politikusai között egyébként számos terrorista található, ismert az Irgun, a Stern, a Nagana terrorista csoportok tevékenysége, csak hogy ma a média szinte csak az arab terrorizmust emlegeti. Ami a mostani időszakot illeti, Izraelnek már nincs szüksége zsidó terroristákra, hiszen vannak helyettük F-16-os vadászgépek, rakéták, páncélosok, és ezek bőségesen elegendőek egy terrorista államnak. Minek robbantgatna hát kezdetleges eszközökkel?

Molnár Balázs: Mi a véleménye az arab államok magatartásáról? Sokan úgy látják, hogy az iszlám kormányok csak szavakban állnak ki a palesztin ügy mellett.

Izrael Samir: Egyfelől Izrael katonailag nagyon erős, mögötte áll a világ legerősebb hatalma is, ezért minden muszlim kormány kétszer is meggondolja, hogy mit cselekedjen. Másfelől például Egyiptom, amelynek azért komoly hadereje van, évente 3 milliárd dollárt kap az Egyesült Államoktól, hogy ne avatkozzon be a konfliktusba. Az arab országok lakossága természetesen palesztin párti, azonban kormányaik a vázolt okokból kifolyólag nem tudnak, vagy nem akarnak érdemben fellépni Izrael ellen.

Izrael Samir orosz-izraeli író, fordító, újságíró. Novoszibirszkben született, tanulmányait azonban ott nem tudta befejezni, ugyanis 20 éves korában, 1969-ben a KGB választás elé állította: börtön vagy emigráció? Kivándorolt a Szentföldre, ahol ejtőernyősként szolgált az 1973-as arab-izraeli háborúban. Ezután kezdte meg újságírói pályafutását, dolgozott az izraeli közszolgálati rádióban, a BBC-nek, izraeli tudósítónak volt Vietnámban, Laoszban, Kambodzsában, Moszkvában és Tokióban. A többkötetes íróval Molnár Balázs készített interjút.

Izrael Samir cikke a Jiddis Medinából

Bush elnök kereszties hadjáratnak keresztelte vállalkozását. A név felidézi emlékezetünkben Aquitania zord lovagjait és a jámbor frank harcosokat, akik a keresztet vitték, míg Miasszonyunk nevével az ajkukon indultak hosszú és kemény zarándoklatra. A valóság rosszabb volt. A kereszties háború volt a nyugati dzsihá, és sok vér folyt ki nyomában. A keresztiesek vadak és zabolátlanok voltak. Kifosztották a földkerekség legszebb keresztény városát, Konstantinápolyt, és vérrel áztatták Jeruzsálem szent földjét. Caeni Radulf, a keresztiesek krónikása írta bajtársairól a szíriai Maarra városában, hogy "csecsemőket nyársaltak fel, megsütötték és felfalták őket". Durva fiúk hada volt, de nem szeretném beszennyezni nevüket azzal, hogy G. W. Bush

keresztes hadjáratával társítom őket. Sohasem bosszúból cselekedtek, mert a bosszú a legkeresztényietlenebb, a legkeresztényellenesebb érzés. Krisztus evangéliumának leglényege a bosszú elvetése. Ez volt a nagy különbség a templom és a zsinagóga, a kétezer évvel ezelőtt született két nővér között. E különbség beépült a két vallásba. Ez az, ami a leginkább elválasztja őket egymástól: míg a keresztényeket arra szólítják fel, hogy imádkozzanak ellenségeikért, a zsidók bosszúról álmodnak.

A múlt század szándékos ideológiai összemosásában a keresztényeket arra tanították, hogy azt higgyék, a zsidók a Messiásra várnak, aki Krisztus. A kereszténység azt tanítja, hogy eljött és ismét eljön, míg a júdaizmus úgy tartja, hogy a Messiás még nem jött el. Ennyi az összes különbség a judeo-kereszténység tanítása szerint.

De a valóság egészen más: Krisztus azért jött, hogy megmentsen, míg a Messiás azért jön el, hogy bosszút álljon. Ezt a briliáns izraeli tudós, Israel Jacob Yuval, a Héber Egyetem tanára bizonyította Két nemzet méhedben című új könyvében¹. A "bosszúvágó megváltást", ahogyan Yuval nevezte, az európai zsidók régi farizeus forrásokból vették át és ez lett a zsinagóga domináns doktrínája. Amikor Dr. Israel Yuval megjelentette bölcs könyvét a bosszú teológiájáról, hatalmas lelkesedéssel fogadták izraeli kollégái, de az amerikai zsidó tudósok gyűlölték. Dr. Ezra Fleischer vehemens bírálatot írt ellene, és ezzel a szavakkal zárta mondandóját: "jobb lenne, ha az ilyen könyvet nem nyomtatnák ki, de ha már kinyomtatták, akkor feledésre kellene ítélni".

Yuval professzor számos ókori zsidó szöveget idéz, hogy mondanivalóját bizonyítsa. "A napok végén (amikor eljő a Messiás), Isten Izrael fiait kivételével elpusztítja, megöl és kiirt minden nemzetet", olvasható a Seyfer Niccahon Jasanban, amit egy német zsidó írt a XIII. században. Klonimus ben Judának, egy liturgikus költőnek egy olyan Isten jelent meg látomásában, akinek kezei tele vannak "gójok holttestével".

Még szörnyűbb, még véresebb és pusztítóssal teli álmok előzik meg a zsidók ellen a 11. század végén indított támadásokat. Száz évvel a keresztetéseknél a zsidók elleni támadása előtt, Rabbi Simon ben Jicák felszólítja Istent, hogy "vegye kezébe a kardot és mészárolja le a nem zsidókat". A nem zsidók elpusztításának meggyorsítása érdekében Európa bölcsői a keresztények és Krisztus ellen szóló átkokat vettek át és integrálták őket a hűsvét, az ítélet napja, sőt a napi imák liturgiájába. Ez az oka, hogy Bush elnök bosszúhadjáratot indító döntése nem keresztényi cselekedet.

Lehet érvelni azzal, hogy kormányát zsidók manipulálják, akik bosszúról álmodnak. Nem véletlenül közvetlenül azt követően, hogy a Wall Streetet kamikádzék támadták meg, Bibi Netanjahu azt mondta, hogy "ez nagyon jó nekünk"².

Nemhiába igyekezett Ariel Saron a palesztinokat Oszama bin Ladennel összehasonlíttani. Nemhiába követelik az izraeliek Bagdad és Teherán, Korea és Szudán, s mindenki elpusztítását, akinek nem Tel-Aviv vagy Washington parancsol. Egy misztikus nem nevezné mindezt "manipulációnak", hanem egyszerűen elfogadná, hogy a bosszú messiása megérkezett George W. Bush valószínűtlen személyében.

A bosszú messiásának a keresztény teológiában más a neve. Antikrisztusnak hívják. A keresztény teológusok megpróbálták ennek az apokaliptikus alaknak a tulajdonságait vizsgálni. Damaszkuszi Szent János azt jövendölte, hogy az "Antikrisztus a zsidókhöz és a zsidóknak jön el, Krisztussal és a Keresztényekkel szemben". (Damaszkuszi Szent János az iszlám barátja volt, és az örök Korán muszlim dogmáit a logos, az ige keresztény tanításainak formájában magyarázta). Az egyházatyák az Antikrisztus felemelkedését a júdaizmus felemelkedésének és ideiglenes diadalának tekintették. A 10. században bizánci Szt. András azt jövendölte, hogy "Izrael királysága helyreáll és onnan jó el Antikrisztus."

Izraelnek az apokalipszishoz való közelségét az Egyesült Államokban buzgó keresztények milliói érzik. Azt tanulták, hogy az Antikrisztus felemelkedése a második eljövétel stációja. De miután lelkipásztoraik félrevezetik őket, paradox következtetést vonnak le és elhatárolták, hogy az Antikrisztus oldalára állnak. Elfelejtették e szavakat: "Az ember fia elmegy, ahogyan azt elrendelték, de jaj annak, aki az Antikrisztus pártjára áll". A zsidó naptárban két nap alkalmas különösen a bosszúra. Az egyikük a purim, vagyis az a nap, amikor Eszter szerint a zsidók 75 ezer nem zsidót mészároltak le Perzsiában. A Brooklynból Hebronba jött Dr. Baruch Goldstein purimkor mészárolta le a buzgó muszlimokat Ábrahám sírjánál. Németország minisztereit Nürnbergben purim ünnepén végezték ki. Az amerikai légierő kétszáz ezer irakit ölt meg purimkor, 1991-ben. Mindezt a purim jelentéssel terhes, de az ítélet napja még megfelelőbb a nagyméretű bosszúra, a messianisztikus méretű mészárlásra. Nem sokkal purim után jön a szucchoi ünnep, amikor a Messiás kiléte felfedhető.

Azonban egy perccel azelőtt, hogy Busht Antikrisztusnak illetve Messiásnak kiáltanánk ki, feltétlenül meg kell vizsgálnunk egy körülményt. Most már tudjuk azt, hogy bennfentes tranzakciókat hajtottak végre biztosítási és légi közlekedési részvényekkel, ami azt jelenti, hogy valakik tudtak a bekövetkező terrortámadásról. Azt is tudjuk, hogy bizonyos előzetes figyelmeztetésekre sor került a zsidó tulajdonban lévő beruházási bankrendszerben. El nem tudnék képzelni egy muszlim terroristát, aki a jeles zsidó ünnepek szerint hajtaná végre tettét. Azt még kevésbé tudnám elképzelni, hogy az apokaliptikus Antikrisztus és zsidó kabbalista tanácsadói jövőbeli opciókat vásárolnának a tőzsdén. Könnyebb a nem szükségszerűen ördögi, de gonosz emberek keresése.

Az óvatosság azt tanácsolja, hogy először a földi tényezőket keressük, mielőtt az égiek felé fordulunk. Ez volt Brown atya, Chesterton hősenek kedvenc módszere: mielőtt csodát hajtott végre, megnézte, hogyan áll anyagilag. Tényleg: nem tudjuk bizonyosan mondani, hogy Bush elnököt a zsidók manipulálják. Az ilyen feltételezés azon a gondolaton alapszik, hogy van egy nem zsidó Egyesült Államok, egyfajta egyedülálló Amerika, amelyet a zsidók manipulálnak és ásnak alá. Ha ez lenne a helyzet, akkor a zsidóknak egyfajta csodás kizárása a közéletből visszahozhatná a hajdani Amerikát. Ténylegesen azonban az Amerikában a terrortámadások utáni közbeszéd az ellenkezőjének tétova bizonyítéka.

Sok amerikai közszereplő - zsidó és nem zsidó - bosszúért kiáltott. "Csak egyetlen módon lehet az ilyen emberekkel bánni és ez az, hogy néhányukat meg kell ölni, még akkor is, ha közvetlenül nem vettek részt ebben a dologban", mondta Lawrence Eagleburger³, volt külügyminiszter, aki most évente 300 000 dollárért a zsidó szervezeteket képviseli Németország elleni kártérítési igényükben. "Erre az elképzelhetetlen, 21. századi Pearl Harborra a válasznak a lehető legegyszerűbbnek kell lennie és a leggyorsabbnak: meg kell ölni a gazembereket. Szemközt kell löni őket, szét kell szaggatni őket, meg kell mérgezni őket, ha erről van szó. Az ilyen férgesket rejtegető városokat és országokat pedig kosárlabdapályává kell bombázni", írta Steve Dunleavy, a New York Post sztárja lapjában⁴. Rich Lowry a Washington Postban azt javasolta, hogy ha "Damaszkusz vagy Teherán egy részét szétlajtjuk vagy azt tesszük, amit a feladat megkíván, akkor ez része a megoldásnak"⁵. De a legkedvesebb idézet Ann Coulter szövege: "Most nem érünk rá finomkodni és pontosan megtalálni azokat az embereket, akik közvetlenül részt vettek ebben a terrorista támadásban. Le kell rohannunk országunkat, meg kell ölnünk vezetőiket és keresztény hitre kell téríteni őket. Nem aprólékoskodunk abban, hogy annak idején csak Hitlert és vezérkarát keressük meg és büntessük meg. Szőnyegbombáztuk a német városokat és a polgári lakosságot öltük meg. Háború van, nem?" Coulter ezt a New York Daily Newsban⁶, Mortimer Zuckerman lapjában írta. Zuckerman most az Amerikai Zsidó Szervezetek Elnöki Konferenciájának feje.

Az amerikai sajtó ilyen bosszúszomjas szelleme a nyugati diskurzus aberrációja. Ha valaki belelapoz a keresztény és muzulmán világ jeles irodalmába, felfedezi, hogy a bosszú ritkán jelenik meg egy fontos könyv fő témájaként. Nyikolaj Gogol írt egy háborzongató novellát, A szörnyű bosszú címen. Prosper Mérimée kisregényt írt Colomba címen a korzikai vendettáról. Ennyi az egész. A britek a bosszút mindig is igen angoltalannak tekintették. A "bosszúálló" negatív szó minden keresztény és muzulmán kultúrában. A zsidó kultúrát ezzel szemben átítatja a bosszú gondolata, ahogyan egyenesen az Ószövetségre

hivatkozik, az Újszövetség vagy a Korán ellensúlyozó szűrője nélkül. Mi, zsidók, ezt mindenki másnál jobban tudjuk. Egy csodálatos amerikai zsidó újságíró, John Sack ezt meg is jegyzi Szemet szemért c. könyvében, amely arról az iszonyatos bosszúról szól, amit a zsidók indítottak német polgárok ellen a II. világháborút követően. A könyv kínzásról, "törvényen kívüli" gyilkosságokról, tömeges mérgezésekről és egyéb szörnyűségekről szól. Nem valószínű, hogy meg tudják szerezni ezt a könyvet, mert a zsidó establishmentnek sikerült elnyomnia és a könyvesboltokon kívül tartania.

Nem meglepő, hogy Izrael a bosszú napi politikája részévé tette. A palesztinok megtámadását peulot tagmulnak, "bosszúállásnak" nevezte. Ezek egyikét Ariel Saron miniszterelnök követte el 1953. október 14-ikén, amikor ő és katonái hatvan parasztot, nőt és gyereket gyilkoltak meg Kibia faluban. 1982-ben Libanon lerohanása és az ennek nyomán meggyilkolt 20 ezer libanoni és palesztin, keresztény és muzulmán bosszúállás volt azon kísérletért, hogy meg akarták gyilkolni a londoni izraeli nagykövetet. A legutóbbi intifada során az izraeli terror minden egyes cselekedetét "megtorlásnak" vagy "büntetésnek" nevezték az izraeliek és az amerikai, zsidó tulajdonban lévő média.

A zsidók bosszú iránti szerelme túlélte az Atlanti-óceánon való átkelésüket. Amerikai zsidók hozták létre Hollywoodot, és Hollywood fő témájának a bosszút tette. Lényegében az amerikai filmipar a zsidó kollektív tudat kifejeződése, és ez volt az amerikai psziché létrehozásának fő tényezője. Hollywoodból a bosszú szétáramlott a földön és egyértelműen segítette annak a világnak a létrehozását, amelynek most lakói vagyunk.

Más szavakkal: nincs szükség és nem volt szükség összeesküvésre. Inkább arról van szó, hogy az éretlen Amerika nem tudott ellenállni a zsidó mentalitás hatásának és zsidó állam lett, Izrael nagy testvére. A trieri rabbi egyik unokája, Karl Marx már az 1840-es években megjósolta, hogy Amerika zsidó állam lesz és a kapzsiság és elidegenedés zsidó ideológiáját öleli magához. Ez magyarázza a zsidók sikerét: teljesen természetes, hogy a zsidó államban a zsidók inkább sikeresek.

E magyarázat lehetővé teszi, hogy a korábban feltett kérdésre válaszoljunk: vajon Amerika a zsidó lobb miatt támogatja Izraelt vagy az "amerikai nagyvállalatok valódi érdekei" miatt? A válasz: a zsidó lobb az izraeli jobboldalt támogató felesleges testület, míg Amerika egészében véve egy nagyobb zsidó állam, amelynek a Közel-Keleten kívül is vannak érdekeltségei. E feltételezés számos kérdést magyaráz meg. Megmagyarázza a hihetetlen, 99 százalékos támogatást Izrael mellett. Megmagyarázza a számtalan holokauszt múzeumot, a holokauszt tanulmányokat és a holokauszt filmeket. Megmagyarázza a zsidók központi helyét az amerikai életben, ahogyan most Amerika tekint a világ eseményeire hagyományos zsidó pozícióból: "vajon jó-e ez a zsidóknak?" Megmagyarázza, hogy Amerika miért hagyta ott Durbant. Busht nem zavarta, hogy Európával és Japánnal vész össze és hogy hátat fordít a kyotói szerződésnek. Fűtült arra, hogy Oroszországot és Kínát felbosszantja egyoldalú, a stratégiai fegyverekre vonatkozó szerződés felrúgására vonatkozó döntésének meghozatalakor. De akkor meghallotta Urának hangját. Afrika és Ázsia eme arcátlan elutasítása, az afro-amerikai közösség sértő lekezelése, a rasszizmus elleni harc nagy ügye további bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy az Egyesült Államok Izrael testvérállama lett.

Nemrégiben Vlagyimir Putyin megkísérelte, hogy igazolja a Csecsenföld elleni támadását a Newsweeknek adott interjújában. Azt nyilatkozta, hogy a csecsen vezetők "nyilvánosan szólítottak fel a zsidók kiirtására" és ezzel háborúja bírálóit az antiszemiták kategóriájába sorolta. Nos, Csecsenföldön nincs zsidó, és a csecsen vezetőknek a zsidókról alkotott véleménye lényegtelen lenne, ha az antiszemitizmusnak még ma is meg lenne az eredeti jelentése, vagyis hogy ez zsidóellenes előítélet és rasszizmus. Ebben a formában már nem létezik, ahogyan máshol bizonyítottam, de a szó új jelentést kapott. McCarthy napjainak amerikaiellenességével vagy a brezsnyevi Szovjetunió szovjetellenességével lett egyenértékű. Aki visszautasítja az új amerikai paradigmát - akár Amerikában, akár máshol - az eleve antiszemita. Ezért van az, hogy zsidó származású jóembereket "antiszemitáknak" neveznek, mint Noam Chomskyt vagy Szent Pált. Őket a zsidó közösség elutasítja, de nevüket arra használják, hogy az általuk támadott struktúrát megvédjék. A zsidók által elkövetett közösség elleni bűn nem számít a rasszizmus formájának, mivel a hétköznapi rasszizmust könnyedén lerázzák magukról, főként ha az arabok (a zsidók új ellenségei) vagy feketék (a zsidók régi ellenségei) ellen irányul, az ellenük irányulót viszont ennél lényegesen többnek, felségsértésnek tekintik.

A Szovjetunióban a zsidó hatalom felmenő ágában - 1917-től 1939-ig embereket egyszerűen lelőttek antiszemita megjegyzések miatt. A strasbourgi Manfred Stricker azért folytatott kampányt, hogy a helyi egyetemet Dr. Albert Schweitzerről nevezzék el, míg a zsidó közösség egy olyan zsidó tudósnak a nevét akarta, akinek a városhoz csak laza volt a kapcsolata. Ennek eredményeként Manfred Strickert fél évi börtönre ítélték. Amikor a Harvard, az Emory és egyéb borostyánligás egyetemek diákjaihoz beszéltem, észrevettem, hogy nem ismerik Arnold Toynbee nevét. A 20. század legnagyobb brit történelemfilozófusa hibát követett el: a palesztinok tragédiájáról beszélt. Azt is megírta, hogy az afrikai rabszolgaság olyan tragédia volt, mint a zsidó holokauszt. Ennek eredményeként kiradírozták: eltűnt az amerikai tudatból. A közbeszéd fölött gyakorolt eme totális uralom magyarázza az amerikai (és európai) értelmiség engedelmességét. Egy értelmiséginek jobb, ha pedofilnek, mintha antiszemitának neveznék. A zsidó amerikai államban a zsidók megalkották "egyházukat", ideológiai establishmentjüket. Az a véleményem erről az "egyházról", mint Voltairenek, aki azt mondta arról a katolikus egyházról, amelybe beleszületett: "pusztítsd el a gyalázatot".

A zsidó amerikai államban a zsidók a társadalom legsikeresebb csoportját alkotják. Nem szabad megszedülni és önmagunkat imádni, amiért hirtelen felemelkedtünk ily dicsőségre és gazdagságra. Sőt. Ellenkezőleg. A nagy amerikai filozófus, Immanuel Wallerstein nyomán azt mondom: napjaink anyagi sikere a morális csőd jele. A "siker" és a gazdagság nem jelenti Isten jóakarátának jelét. Amúgy nem Istentől való a szegények megáldása. Aki a rablók bandájában viszi sikerre, Isten előtt elbukott. Immorális és keresztényellenes a világunk, ahol milliók hálnak éhen, s egy kisebbségnek jobban megy, mint kellene. Olyan keresztényellenes ez, mint Bush elnök "keresztes hadjárata".

(Israel Shamir izraeli író, újságíró. Számos könyv szerzője. Dolgozott a BBC-nek. Ejtőernyősként szolgált az izraeli hadseregben, majd több izraeli lap vietnami haditudósítoja is volt.)

Jegyzetek:

- 1 Kiadó: Alma/Am Oved, Tel-Aviv, 2000, ISBN 965-13-1428-1 2 New York Times, 2001. IX. 12
- 3 CNN, 2001. IX. 11.
- 4 2001. IX. 12.
- 5 Rich Lowry, a National Review szerkesztője Howard Kurtznak (2001. IX. 13.) 6 2001. IX. 12.
- 7 2001. VII. 2.
- 8 Israel Shamir: Harmadik galamb

Portnoy újabb panasza.

A bécsi zsidók megijedtek, és elhatározták, hogy mégsem hívják meg az Amerikában élő palesztin professzort, Edward Saidot, akit azért hívtak volna meg, hogy Sigmund Freudról tartson nekik előadást. A professzort látták, amikor egy követ dob az izraeli határ felé. A pszichiáterek állítása szerint ez sokat mond öntudatáról. Ők soha nem dobának egy követ, mint a Kolumbia egyetem vad arabja; ők előnyben részesítik Saron rakétáit.

Úgy gondolom, ez a helyes megközelítés, és ezt nemcsak Said professzorra kéne alkalmazni. A régmúlt 1969-es évben Phillip Roth elhatározta, hogy próbára fogja tenni a korában élő amerikai zsidók öntudatát. A Portnoy panasza című novellában Roth hőse, Alexander Portnoy a pszichiáter díványán fekszik és belső érzéseiről mesél, melyeket anyja és kamaszkori szex-élményei dominálnak. Miről sírna a modern Portnoy, ha a legújabb 2001-i díványon feküdne?

Kitaláljuk, ha a sajtóban keresünk. Philip Weiss [i] a New York Observerben megjegyezte, hogy a zsidók azt a szerepet játsszák a politikában és a médiában, mint a feketék a kosárlabdában. A vezető és hatalmas médiaházak mint a New York Times Corporation és a Washington Post teljesen kóserék, és a szerkesztői és vezércikkiek túlnyomó többségét zsidók írják. Ők az amerikai zsidó vélemény képviselői. Kevés kivétellel Izrael támogatói, támogatják annak intézkedéseit a palesztinokkal szemben, és annak derék urát, Sárón tábornokot.

Jól ismert a helyzet országunkban. A zsidók urálnak mindent. A helybéli nemzsidó lakosoknak kevés joga van, a többségük jogfosztott. Tulajdonukat önkényesen elvették, független létük forrásait elpusztították. Városaikat megszállták, aktivistáikat bebörtönözték, nők és gyerekek haltak éhen. Nincs hozzáférésük a nyilvános médiához, a szociális biztonsághoz; még a tengerpartra sem mehetnek ki. Ebből semmi sem titok. Az izraeli média szabadon vitatkozik róla.

Nagy túlzás lenne azt állítani, hogy az izraeli zsidók gyűlölik a gójakat, és azt kívánják, hogy mind menjen el onnan. Hogy Conrad Black egy kifejezését vegyük kölcsön, a brit és kanadai újságok tulajdonosát, ez "goebbelsi hazugság" lenne. Izrael gójak és sikszák százazreit importálja: kínaiakat, thaiföldieket, románokat, ukránokat, oroszokat és afrikaiakat. csak az utóbbi pár hónapban az izraeli munkaügyi minisztérium munkavégzési engedélyek ezreit állította ki vendégmunkások számára. Az izraeli zsidók üdvözlik a gójakat, ameddig azoknak nincsenek jogai, nem követelöznek és a minimálbérért hajlandók dolgozni. Az első tiltakozásukkor az első géppel utaznak haza.

Ezt az országot csodálja William Safire, Tom Friedman és más zsidók a fő médiákban. "Mondd meg mit szeretsz és megmondom, mi vagy" mondja a latin mondás. Az amerikai zsidók Izraellel szembeni érzése jól mutatják érzéseiket a világ többi részével szemben.

Kedvenc neoliberalis globalista irányuk arrafelé mutat, hogy az egész világ, beleértve az amerikai Egyesült Államokat változzon Palesztinává egy kis uralkodó osztállyal, nagy biztonsági gépezettel és szavazat nélküli elnyomott lakossággal.[és néma sakkozókkal]. De adjuk ki járandóságukat egy sajtóban dolgozó úriember szerint. Rosszabb soruk is lehetne. Az amerikai zsidóság egy hangosabb része inkább lágyan bánik velük. A Haaretz US levelezője, Nitzan Horowitz ezt írja a mai lapban (2001 március 16.): "Az USA izraeli támogatói (AIPAC) erősebben meg nem alkuvó [ii], mint bármelyik izraeli kormány, beleértve Sárónét is." Ez egy zsidó uralkodási szervezet Jossi Beilin szerint, egy izraeli volt miniszter szerint, aki maga sem túl liberális.

Miért gyűlölik a palesztinokat? A palesztinoknak gyökerei vannak, környezetükkel összhangban élnek, szeretik falvaikat, ragaszkodnak országukhoz, tudnak zsidó vezetés nélkül élni. Egy zsidó felsőbbrendűségi elv tönkre akarja tenni társadalmukat, elvinni országukat, és rabszolgákká akarja változtatni őket, akik zsidó gyárakban izzadnak. Ha Portnoy-2001 ezt gondolja a palesztinokról, akkor miért gondolna más más gójakról? Egy jó bécsi pszichiáter betegnek nyilvánítaná és veszély forrásának szomszédaira nézve. Olyan beteg, mint egy bigott Ku Klux Klan tag, de sokkal befolyásosabb, mert a médiákat uralja.

Mi Portnoy befolyásának a forrása? Miért változott olyan sokat 1969 óta? Phillip Weiss ezt azzal magyarázza, hogy a zsidók sikeresen törték át a sorompókat, gazdagabbá lettek és vezető állásaik vannak a kormányokban. Azt írja: "Nem állítom, hogy tudom azt, hogy mennyire zsidók a kormányok. Húsz százalék, ötven százalék? Harmincra tippelek." Még harminc is elég lenne bármilyen eszme keresztülviteléhez, ha a többi hetven százalékot nem érdekli a dolog. Sok gazdasági vállalkozásnál elég a részvények 10%-a az irányításhoz, mert a többi kis részvényesek tulajdona.

Mivel nincs megbízható statisztika az USA-ról, érdemes az apartheid idejebeli délafrikai gazdaságot megnézni. Az "Economist", mely nem nevezhető "gyűlöletirodalomnak", kimutatta, hogy a zsidók , akik a lakosság 0.03%-át tették ki, 60%-os arányban birtokolták ennek a gazdag országnak a vagyonát. A többiek, az angolok, búrok, indiaiak és afrikaiak versengtek a megmaradó 40%-ért.

A pénz hatalmát a médiák feudális szerkezete változtatja át az agyak feletti uralommá. A csúcson ott vannak a médiák urai, a tulajdonosok. Ők továbbadják a hatalmat hű alattvalóiknak, a főszerkesztőknek, akik ezért hűséges katonák. A struktúra nem egyedülálló, de kapcsolódik a gazdasági és kereskedelmi szerkezetekhez, akik a hirdetések fő vevői. A hirdető fontosabb, mint az olvasó. Angliában a Daily Herald, melynek olvasói munkások voltak, csődbe ment. Annak ellenére, hogy ötször annyis olvasója volt, mint a Timesnek, csak fele annyi hirdetést vonzott magához. A hirdetések adják egy újságnál általában a bevételek 75%-át. A rádió és TV adások esetén az szinte 100%-ra ugrik. Nem csoda, hogy a média elsősorban fizető adományozóra van tekintettel, amely egy kivételezett kisebbség, egy elit klub tagjai.

Egy ismert bölcsességgel szemben, a média nem is üzletág. Lev Chernoi, egy oroszországi izraeli milliárdos, aki eladta hatalmas médiabirodalmát egy másik zsidó tőkepénzesnek, Berezovskij úrnak, röviden ezt mondta nemrég egy interjúban: "A média politika". [kérdesse meg Mark Crowther-t]. A média annak eszköze, hogy formálja a közös megegyezést; a nemzet véleményének formálója. Régebben az olvasóközönség visszajelzett, ma már ez nem divat. Amerika testrészei és izmai még közönséges emberek birtokában van, de idegeit és agyát a média urainak klubja uralja, és a pénzügyi és kereskedelmi vezetők, melyek a világ új uralkodói erői. Ők határozzák meg, hogy Amerika mit gondol. Amerikaiak kényszerítik ki és határozzák meg a módot, ahogy a földet gondoljuk, az amazonasi őserdőtől a legkisebb elfoglalt palesztin faluig.

A klub pluralizmust színlel a sajtóban. Orosz újságírók és politikusok, akik az USA-t meglátogatják, gyakran csodálatukat fejezik ki, hogy olyan keskeny véleményűságot látnak ebben a nagy és sokrétű országban. "Őnöknek sikerült az, ami a kommunistáknak nem sikerült", mondják gyakran. Valóban, a különbségek az amerikai újságok és a TV hírei között eltűntek.

Noam Chomsky nemrég azt írta, hogy "A NY Times szerkesztői és hittestvéreik visszaütötték - nem, "elfelejtették" egyetlen szót is közölni a számtalan katonai helikopter küldéséről Izraelnek. A múlt héten, a legutóbbi 0.5 milliárdos szerződést kötötték meg a Pentagon és az IDF között a haladó apacsok. Tudják, hogy hogyan reagálna az USA lakossága. Ma a köztulajdon ilyen hatalmas mérvű szállításáról egyetlen véleményt közölte Raleighben, Északkarolinában. Megpróbáltam személyesen beszélni a szerkesztővel, akit évek óta személyesen ismerek. Nem volt haszna. A fegyelem és egységesség teljesen lenyűgöző. Akik azt hitték, hogy Sztálin elérte a totalitárius állam felső határát, igencsak tévednek."

Nos, Sztálin Józsefnek nem áll rendelkezésére ehhez hasonló médiagép, vagy modern technológia. Ennek lehetőségeit meg nem is használják ki teljesen, amikor is három nagy hírközlő hálózat egységes és egyesült hírogramokat akar adni minden éjjel, és üzenetét minden amerikai házba be akarja vinni. Diane Harvey, egy festő ezt írta kétségbeesetten: "ennek fő technikája az, hogy a nyilvánosságot egy teljes világnézettel eteti, mely az információt és az igazságot méreggel helyettesíti. Egy 360 fokos körkörös környezeti világhazugság hangja, melyet a legtöbb ember elhisz, és amelyet messzemenően célzatos, egyesített és alaposan célzatos hamisítások tartanak életben. Az igazság szelleme eltűnt, a globális totalitarizmus modern változata szövetelezi az új halálos szorongatásban az emberi szabadság ellen." [iii]

Paradox módon, ez a gépezet sebezhető és túl rettenetes. Palesztina elnyomása és tönkretvése az egyik eredménye. Ne

kérdezze, hogy kiért szól a harang, önért szól, mert senki sem sziget, mondta az Erzsébetkori költő, John Donne, amikor az emberiség közös humanitását hirdette. Ezeket a szavakat írta le Ernest Hemingway a spanyolországi harcosoknak, mert a szabadság láthatatlan. Megismételtük ezeket a szavakat 1968-ban és meg kéne ismételnünk őket ma. Az szabadságharc az USA-ban és a harc Palesztináért nem ugyanaz a harc.

Ha az úr egy betegséget küld, mondja egy zsidó közmondás, akkor orvosságot is küld hozzá. Az orvosság a demokráciában van. [Egy WPC-ben]. A médiát vissza kéne adni a népnek, és ki kéne venni a gazdagok kezéből. Izraelt és Palesztinát demokratizálni kellene, egyenlő jogokat adva a zsidóknak és a gójoknak. Ez meggyógyítaná Pornoy újabb panaszait.

[i] New York Observer, 2001, jan. 22.

[ii] Izraeli szóhasználat, a zsidó hatalom képviselőit jobbszárnyak nevezik, a nemzeti mérsékeltet balszárnyak, ennek az elosztásnak nincs köze azok szociális helyzetéhez.

[iii] <http://www.rense.com/general8/harv.htm>

Bevándorlás, víz, terrorizmus

- Köztudottan elutasítja a külön zsidó és palesztin államot. Miért?

- A zsidó állam gondolata butaság. Mintha az észak-amerikaiak és az európaiak azt mondanák, mi vagyunk a kiválasztottak, a többi népre pedig fűtjük. Ez a mai globalizált világban badarság. A zsidó modell azt jelenti: gyűjtjük össze a zsidókat, a választottakat egy zsebkezdőnyi területen, a palesztinokat pedig rugjuk ki, és majd minden nagyszerű lesz. Ez nemcsak ostobaság, de megvalósíthatatlan is. Főként, ha arra gondol, hogy a zsidók nem homogén társaság. Sőt! Óriási feszültségek dolgoznak bennük Izraelben. A magyar zsidók először magyarok, hiába mondják az ellenkezőjét. A marokkói zsidók is először marokkóiak, azután zsidók. Ezen semmiféle agymosás sem változtat. Képzeld el, hogy valakik, mondjuk, egy filatelistákból álló országot akarnának felépíteni. Akikben az a közös, hogy bélyeget gyűjtenek. Magyar filatelisták, német filatelisták. Egy ilyen társadalom összeomlik, mert nincs elég összetartó erő benne.

- De a zsidó állam ideája azért átfogóbb, mint a bélyegyűjtés összekötő ereje, nem?

- Nem feltétlenül. Mi van ma Izraelben, ami azonos az ott élőkben? Először is nincs közös vallás. Tele van az ország nem hívó emberekkel, s ők alkotják a többséget. Az ott élők körülbelül hetvenöt százalékát, ha nem többet. Nincs közös nyelv, közös hagyomány, közös életstílus sem. Ami az egyetlen közös, az a felsőbbrendűség érzete. Ez meg nem sok. Azt se feledje, hogy mennyi nem zsidó él Izraelben. Közülük a legutóbbi tíz év alatt egymillióan érkeztek.

- Hogyan vándorolhat be egy nem zsidó Izraelbe?

- Sokféleképpen. Például vendégmunkásként, és ott marad. Esetleg hamis dokumentumokkal. Vagy bevándorolhat, ha az első házastársa anyja zsidó volt. Él például egy hibbant rabbi, aki Peruban indiánokat térít zsidó vallásra, mert szerinte ők az elveszett törzs. De már Asszamból, Dardzsiling mellől is importáltak "zsidókat". A létező hatalmas különbségek miatt mondhatom: Izraelnek óriási szerencséje volt a második intifáda kirobbanása, mert az ország szinte másodpercekre állt a polgárháború kirobbanásától. A palesztinok mentettek meg bennünket tőle, amire ma már alig akarnak emlékezni Izraelben. Pedig minden borotvaélen táncolt, amikor az uralkodó askenázi zsidók bebörtönözték Arie Derit, az egyik legjelentősebb szefárdi zsidó vezetőt. Jártam nála, a börtönben. Az ellene felhozott vád persze nem politikai volt, valami köztörvényes bűnt viszont mindig sikerül előbányásznia. Izraelben ezt úgy csinálják, hogy mikroszkóppal vizsgálják a kellemetlen embert. Félelmetes volt, ahogyan jó tízezer szefárdi zsidó ott állt a börtön fala körül és imádkozott. Minden volt ott, szefárdi rabbik, tóratekercek, amit csak el lehet képzelni! A hatalomtól megfosztottak csöndes lázadása kezdődött el, amelyik bármikor átcsaphatott volna éles lázadásba.

- Augusztus 17-én a Los Angeles Timesban a CIA egyik volt vezetője, Graham E. Fuller cikket írt arról, hogy Izraelnek egyetlen választása maradt: egy hatalmas falat építeni, amely Izraelt elválasztaná Ciszjordániától és Gázától. Hogy tetszik az ötlet?

- És mondja, hol húzná föl a falat? A zöld vonalnál? Bevinné a zsidó telepeket, és akkor labirintust építené? Vagy kihagyná a zsidó telepeket? Felszámolná őket? Ha megépülne, a falakon belül a zsidók felfalnák egymást. Mármint a különféle, egymással szemben álló zsidó közösségek. Azután mit csinálna a palesztinoktól elkobzott területekkel? Hol húzódná a fal? Úgy értem, hol húzódná a következő háborúig? Nem lehet kényelmesen ücsörögni a másoktól ellopott tulajdonon. De mondja, mit szólna ahhoz, ha Magyarországon valaki azt javasolná, húzzanak falat a szókék és sötét hajúak között? Izraelben a zsidó-arab fal olykor egy lakást szelne át! Az én házam mellett is húzódná például egy, mert az egyik szomszédom marokkói arab. Nem! A megoldás, egy demokratikus állam, amelyben zsidók, nem zsidók, palesztinok békében és demokratikusan élnek egymással.

- A zsidó-arab ellentétén kívül egy sokkal kézzelfoghatóbb probléma is megosztja a térséget: iszonyatos vízhiány lépett fel Izraelben. Elmondaná a hiány geneziséjét?

- A víz különösen kedvenc témám. Írtam is egy könyvet Palesztina patakjairól és forrásairól... Tudja, sok Izraelbe látogató csettintget: micsoda zöldek a zsidó területek! Zöld fű! Szökőkutak! Szemben a kietlen, száraz palesztin területekkel. Azonnal kész a következtetés: a zsidók gondoskodnak a saját lakhelyükről, az arabok elhanyagolják! Csakhogy pontosan fordítva van! Képzeld, léteznek egymás mellett elő két nép! Az egyik elkölti a rendelkezésre álló pénzt, a másik fedezetlen hitelre vásárol. Az első a palesztin nép, a második a zsidó. Palesztinában télen esik az eső. A víz lassan beszivárog a talajba, természetes, föld alatti tárolókba, de a hegyek karsztos tárolóiba is. Ez a vízréteg igen lassan növekszik, évente két centiméterrel, s egymillió év alatt gyönyörű föld alatti, édesvízű tóvá válik. Azután megérkezik a zsidó bevándorló, és azt mondja: jé, ez az ostoba arab nem tudja, hogy mi van itt! Azután belefúr a földbe, ahonnan felszökik a víz. Lesz zöld pázsit, és vízzel telik meg a medence. Majd eltelik néhány év, a víz pedig elfogy. Addigra ugyanis kiszivattyózták azt a hatalmas vízmennyiséget, amellyel a palesztinok takarékosan bántak! Tudja, mit hoznak fel most a vízvivattyúk? Sőt! A Galilee-tó vízszintje annyira lecsökkent, hogy még húsz centimétert csökken, és a szivattyúk leállnak.

- Mi van a híres sókiválasztó berendezésekkel?

- Mítosz! Izraelben egyetlen köbméter tengervíz sem sótalanítanak. Izrael csak kereskedik ilyen berendezésekkel, de nem használja. Még mindig olcsóbban jut ugyanis Palesztina föld alatti vízfordó rétegeihez.

- Az előbb azt mondta, hogy már nincs víz...

- Az egész lakosságnak már nincs, ezért most elzárják a csapot, hogy a palesztinoktól megtagadják saját vizüket. Vagyis nem engedik, hogy a saját földjükön fúrjanak kutat, és a saját vizüket igyák. A szomjúságot fegyverré kovácsoltuk! Ha a palesztinok élni akarnak, akkor Izraelnek kell könyörögniük érte. Mert Izrael megitta előlük a vizet!

- Ön szerint rövidebb távon mi várható Izraelben?

- Tegnap buszon ülve egyszerű zsidó alkalmazottak beszélgetését hallgattam, akikről kiderült, hogy az idegenforgalomban dolgoznak. Olyan emberek voltak, akik általában örülnek, ha arabokat öldösnek. A turizmus teljes hiányáról panaszkodtak, amelyet a zsebükön érzékelnek. Arról beszélgettek, hogy Saronnak békét kellene kötnie, mert hamar munkanélküliekké válhatnak. Wallersteinnek tehát - akit nagyra becsülök - igaza van. Az emberiség egy "T" betűfele kereszteződéshez érkezett. Irányt kell váltani, tovább erre nem mehetünk.

- Többen az apartheid bantuszánjaihoz hasonlították a palesztinok helyzetét...

- Bantuszánok? Ott paradicsomi állapotok voltak ahhoz képest, ami most Palesztinában van! Hiszen mikor lőtték a zuluakat rakétával Dél-Afrikában? Mikor robbantották fel a házaikat kollektív büntetésként? Mikor irtották ki évszázados olajfáikat és citrusfáikat? Palesztina ma a föld legnyomorúságosabb helye! Hebrontól délre ezer és ezer év óta éltek barlangokban emberek, az izraeli hadsereg mostanában egyszerűen felrobbantotta a barlangokat, mert kellett a hely a Brooklynból bevándorolni készülő zsidóknak. Az ártatlan barlanglakókat meg felrakták teherautókra és kidobták őket az országúton. Menjetek a francba! - mondták nekik, ahogy lerugdosták őket a platóról. A palesztinok ketrecben élnek. Épp hetven ketrecben, pont annyiban, amennyire felosztották területüket. Végre ki kell mondani: aki Izraelt támogatja abban, hogy a palesztinokat elnyomja, az hitvány ember! Ön szerint tisztességes ember támogathat rabszolgaságot?

- És az öngyilkos merénylők?

- Az a kétségbeesés eredménye. A palesztinok természetüknél fogva nagyon szelíd emberek.

- Tudnia kell, hogy ha ez a beszélgetés napvilágot lát, az ön személyét gyalázó cikkek jelennek majd meg.

- A helyi túlteljesítők? Tudja, ha valaki az elnyomott palesztinok oldalán áll, kényelmes életet él, időt takarít meg. Attól egyelőre úgy látom nem nagyon akarják ismerni ezt. Az átlag amerikai valamiért összetéveszti az iszlám fanatikusokat a durcás mikiegyerrel. Nagy hiba.

- Az afgánok problémája, nincs mit enni és nincs fedél a fejük felett. Az amerikaiak problémája: hogy fogyjanak le.

- A terrorizmus olyan eszköz, amit semmilyen cél nem szentesít. Az iszlám fundamentalistákat ész-érvekkel nem lehet jobb belátásra bírni. Egy igazhitű muszlim azt fejtegette, hogy talán tényleg lehet az iszlámban valami agresszív, mert nem ismer el más vallásokat, világuralomra tör. Ezek vallási fanatikusok, születésüktől fogva abban nőnek fel, hogy a hitetleneket gyűlölni, irtani kell akár a saját életük árán is. Számukra dicsőség és nem büntetés a halál! A börtön sokkal nagyobb büntetés lenne a számukra! A nép is láthatná, hogy csak egyszerű gyilkosokról és nem hősookról van szó!!! A háború megindítása nemcsak az Amerika-ellenes gyűlöletet fokozná sokszorosára, de pont azokat gyengítené meg, akik egyedül segíthetnek a terrorizmus megfékezésében: a mérsékelt arab államok vezetőit. Társadalmi egyenlőtlenségek szülik a terrorizmust. Az pedig nem szűnik meg attól, ha lebombázzák Afganisztánt. Csak tovább mélyül. Az okok maradnak.

Izrael Samir izraeli író és újságíró. Újabb cikkei:

Elbukni a tetveségi teszten

Dulcinea megerősöskölése

Gyereknővér

Galileai virágok

Emailje: shamiri_@netvision.net.il, címe: P.O.B. 23714 Tel Aviv 61236

